

NINAS TORGIB ja kurgus kõditab. Linn rullib ennast kõhuli, et valgus silma ei paistaks.

Vaju uuesti alla, siia sooja ja pehmesse, sosistab madal pealekäiv hää. Ta kuuletub, rapsib teki jalgade pealt ära ja vajub hetkeks unne.

Kurvad, veidi ärritunud ja teravad poognatõmbed löikavad läbi magamistoa.

Ta pöörab muusika mõjul unesegaselt pead, proovib ennast üles ajada, ent langeb jälle raskelt madratsile. Loksud kord teadvusetusse ja siis jälle teadvusele.

Jälle poognatõmbed, kiired ja hüplikud. Veel kõvemad. Liiga valjud ja tõelised, et olla osa unenäost. Sama melanhoolne käik kajab toas ja tema peas üha uuesti ja uuesti.

Linn kõhatab, võtab uuesti hoogu, et tõusta üles ja vaadata, kust see tuleb, ent ta keha ei kuula sõna, see nagu kaaluks sada kilo. Jalad oleks nagu halvatud, ta tõukab ennast küünarnuki najale ja haarab soojast madratsist. Akna poolt kostab vaikne krabisev, praksuv heli.

Heida pikali, sule silmad, jää uuesti magama.

Ta ei tee häälest välja ning ta silmis ja ninas kipitab, kui ta proovib hoopis aeglaselt pead pöörata. Siis ta näeb, kuidas kollakasvalged kõrged agressiivsed leegid tõusevad akna all seisvast tugi-toolist laeni välja.

Ta vahib neid nagu halvatult.

Leegid karjuvad vaikusel, tantsiskledes liiguvad need akna ümber seinale.

Helista, sa pead abi kutsuma, karjub üks uus hää tema sees. Linn sirutab kae telefoni järele, kobab öökapi, ent ei leia seda.

Kostab sisisev heli ja tema ümber levib ere valguskuma, kui sinine pimendav kardin tuld võtab. Valjud poognatõmbed tungivad jälle läbi tiheda suitsumassiivi ning pörkavad vastu toaseinu, nagu prooviksid teda unest äratada.

Mine maha. Madalale, kus suits ei jõua sinuni.

Suure vaevaga haarab ta voodiservast ning veab ennast kõhuli, nii et üks jalg voodist maha vajub. Ülejäänud keha järgneb jalale ning ta maandub mütsuga põrandal.

Kui ta pilgu tõstab, kinnitub see voodi taha seinale, millelegi punasele, mida seal tavaliselt pole. Kipitavad silmad peavad pingutama, et punasest aru saada. Mingi number? Ta pilgutab kõvasti silmi, ent ei suuda enam pilku paigal hoida.

Linn proovib mööda põrandat voodi kõrval edasi vingerdada vastasseinas asuva ukse poole. Läbi suitsuvine aimab ta, et see on suletud.

Läbi ta teadvuse sööstab kiiresti üks uitmõte. *Miks suitsuandurid mind üles ei äratanud?*

Põgene. Nüüd. Sa pead välja saama, pead õhku saama.

Aga iga liigutus tundub nagu raske trenn. Ta ei saa aru, miks ta keha sõna ei kuula. Kõri kisub kokku ja ta paneb käe kaitseks näo ette, kõhib jälle. Aeglaselt ja kogu jõudu kokku võttes õnnestub tal põlvili tõusta. Ta vaatab kipitavate pisarates silmadega üle voodiserva akna poole ja näeb, et tuli on hakanud juba ka teise kardina külge.

Õhk on paks, tumehall suitsumassiiv lainetab vargsi ülespoole ja limpsab lage. Tugitool ta kõrval neeldub mustalt suitsevasse tulepilve.

Liiga hilja. Sa ei jõua.

Kuum suits imbub kehasse. Ta katab suu ja nina käega, et seda minema suruda, et proovida seda eemal hoida. Kopsudes kõditab, valutab ja tuikab, kui ta sisse hingab, ja tal on tunne, et pea kohe lõhkeb otsas.

Nüüd on suits rohkem must kui hall. Paksem. Ta kummardub uuesti, proovib voodi alla varjuda. Toetab pea kätele, tunneb, et tahab minna lasta.

Tee seda, lihtsalt tee seda, kõmiseb jälle nõudlik hääl.

Kurgus kõrvetab, põletus ulatub kõhuni välja. Nagu oleks ta terve pudeli viskit ühe jutiga alla neelanud. Silmist voolavad soolased pisarad ja jõuavad huulteni. Kuumus kiirgab voodi alla, põrandalauad on kuumad nagu hõõguv süsi ja talle tundub, et põlved lähevad kohe põlema.

Poognatõmbed, saatjaks leegitsevad praksuvad sädemed, algavad uuesti, tõttavad läbi põrgukuumuse. Käed vastu põrandat, proovib ta veel kord hoogu võtta ja tõukab oma raske jõuetu keha ettepoole, et ukseni jõuda. *Ainult mõned meetrid veel, sa saad hakkama. Sa pead, see ei tohi niimoodi lõppeda.*

Kostab kume lahvatus, kui voodikate tuld võtab. Kuumus ligineb tagantpoolt, ajab teda taga ning ähvardab ta endasse neelata. Ta pöörab ringi.

Mu juuksed, mitte mu juuksed.

Kostab uus terav plahvatus ning aknaklaasid lendavad eest.

Näljased leegid saavad uut energiat ja tema taga kaob voodi tulemerre. Nahk kisub, paremas jalas on tunda kõrvetust. Ta vaatab, et see on tule kätte jäänud, ning hakkab rapsima, et proovida seda kustutada, et sellest pääseda.

Silmanurgast märkab ta, et tuli on levinud tema ja ukse vahel olevale vaibale. Ta peab ringi minema, nüüd on ukseni jäänud vaevu meeter. Linn surub küünarnukid vastu põrandat, roomab edasi ja kummalisel kombel ei tunne ta mingit valu, kui käsi keset leegitsevat vaipa maandub. Leegid levivad mööda jalga ning ulatuvad öösärgini.

Õhk on toas otsa saanud, ta kõri nõõrdub kokku.

Tõmba kägarasse nagu väike pall, vaju alla ja lase soojal ja pehmel sind endasse mähkida.

Ta on valmis kuuletuma ja järele andma, kui ukse ja piida vahele tekib aeglaselt väike pragu. Ukseavasse ilmub tume vari. Läbi paksu halli suitsu paistab läve kohal kellegi nägu.

Päästetud.

Viimaste jõuraasudega tõstab ta sõrme, et küündida ukse alumise servani. Õhu kätte. Elule.

Poognatõmbed vaikivad taas ning uks tõmmatakse kinni.

TEISIPÄEV, 20. OKTOOBER 2020

„JA MIS NENDEST juhtumitest saab, millega te ei jõua tegeleda? Arvatavasti jõuate oma elu jooksul lahendada ju ainult teatud hulga juhtumeid.“

See küsimus manas kriminaalinspektor Tess Hjalmarssoni silme ette kõikide omaste näod: Fredrika, Tim, Göran ja Desireé. Jenny ema Solveig. Südametunnistusepiinad torkasid südamesse. Siis katkestas ta oma mõttelõnga, meenutas endale seda, mida mõrvade uurijana töötatud aastad olid talle õpetanud: kuidas ta peab mõtlema, et suuta teha tööd, mida kõige enam armastab.

Ta oli aimanud, et selline küsimus tuleb, kuigi seekord ei olnud nad jõudnud saate sisu eelnevalt läbi käia. Saatejuht Vivi Brygge oli usaldusväärne ja asjadega kursis. Tema intervjuud olid rasked ja Brygge ei vältinud kunagi keerulisi küsimusi. Ta meeldis Tessile.

Ta vaatas koroonaja tõttu vaid käputäie ootust täis publiku poole.

„Ma ei kaota oma juhtumite suhtes kunagi lootust, aga on selge, et ...“

Ta tegi pausi, et leida õigeid sõnu.

„Et isegi teie jääte vanemaks?“

Tess naeratas.

„Jah, isegi kui seda on raske uskuda.“

Brygge naeris.

„Ei,“ jätkas Tess, „aga on selge, et osa juhtumeid jäävad kahjuks lahendamata, see on sünge tõde. Isegi meie peame asjad tähtsuse järjekorda seadma. Tegelikult ei pea keegi elama teadmatusega, see on nagu topeltkaristus. Vähim, mida me, politseinikud, teha saame, on iga kivi ümber pöörata.“

Studios kajas hõre, ent intensiivne aplaus. Tavaliselt salvestati Brygge sõu Slagthuseti sündmuskeskuses, aga nüüd oldi nad surutud SVT ruumidesse Malmös. Kutsutud oli kaheksa inimest, et säiliks mingisugunegi studiopubliku tunnetus, ja neid toetasid salvestatud aplausid.

Vivi Brygge pöördus jälle ekraani poole. Kuna tegu oli rohelise ekraaniga, ei näinud Tess, mida sellel näidati.

„Jenny Ramsvik. Tema laipa ei ole leitud ning aastate jooksul on tema juhtumi kohta hulganisti kirjutatud.“

Tess vaatas midagi aru saamata saatejuhti, ent kogus ennast kähku ja vaatas ekraani poole.

„Ühe hiljuti loetud artikli kohaselt arvate te, et süüdi mõisteti vale mees ja et te hakkate juhtumit uuesti uurima,“ jätkas Vivi Brygge.

Tess vandus vaikselt omaette, tal polnud mingit tahtmist istuda siin parimal ekraaniajal ning arutada Jenny juhtumit. Ta proovis relvituks tegevalt naeratada ning vaatas Bryggele otsa.

„Jenny juhtum on paljusid huvitanud,“ lausus ta. „Aga üks inimene on selle eest süüdi mõistetud ja me ei saa seda muuta.“

See oli kõige diplomaatilisem vastus, mis tal pähe tuli.

„Aga kas võib olla tõsi, nagu mitmed inimesed paistavad uskuvat, et keegi teine tappis Jenny? Et vale mees mõisteti süüdi?“

Tess niheles jälle toolil, proovis välja mõelda mingit puiklevat vastust.

„Kui hakata uuesti läbi vaatama juhtumit, milles keegi on juba süüdi mõistetud, siis jah, selleks on vaja juhtum uuesti avada ja see on üsna keerukas protsess.“

Tess pani jala üle põlve, olles vägagi teadlik, millise signaali tema kehakeel saatis.

„Tundub olevat veidi tundlik teema, ma näen,“ sõnas Brygge.

„Jah, me, politseinikud, peame arvestama paljudega. On raske kommenteerida üksikuid juhtumeid ja rääkida, kuidas me nendega täpselt töötame. Samuti peame ette vaatama, et me ei annaks omastele asjatut lootust.“

Brygge noogutas ning vahetas õnneks teemat.

„Rääkides teie pisikesest edukast rühmast ...“

„Jah, meie väga pisikesest rühmast,“ torkas Tess vahele.

Ressursipuudusele viitamine ei teinud kunagi halba, ta oli veendunud, et politseiülem ja kõik teised politsei ameti kõrgemad ülemused istusid kodus ja vaatasid Brygge sõud.

„Oma väiksusest hoolimata olete edu saavutanud. Lahendanud mitu riigi kõige raskemat juhtumit. See on ju väärt veel ühte aplausi või mida publik arvab?“

„Jah,“ kostis Tess, kui aplaus vaibus. „Pealegi jääme äsja ühest töötajast ilma. Kahju, et ei saada paremini aru, kui tähtis on vanade juhtumite lahendamine. Nende seisma jätmine mõjutab uskumatult paljusid. Üks teine asi, millele võib-olla ei mõelda, on see, et peale selle, et osa kurjategijaid on ikka veel vabaduses, istuvad paljud süütu ka trellide taga.“

Tess jättis lause õhku rippuma ja nüüd nägi ta vaimusilmas Johan Andertorpi, meest, kes mõisteti Jenny surmas süüdi.

„Uhh, mul käivad judinad üle selja pelgalt selle peale mõeldes,“ sõnas Vivi Brygge ning vaatas teatraalselt kaamerasse. „Mõrvarid, kes vabalt meie seas ringi kõnnivad.“

Ta pöördus jälle Tessi poole ning jätkas.

„Aga lahendamata juhtumite rühma on ju mitu korda ähvardanud ka sulgemine?“

Tess naeratas mõttes. Just seda ta oligi lootnud, see oli parem juhatuse survestamine kui kümme ametiühingu kohtumist, ja veel parimal saateajal.

„Kuidas teie sellesse suhtute?“ päris Brygge.

„Minu puhul ei ole minu ülemus tegelikult politseiülem ega keegi teine. See kõlab ehk kummaliselt, aga minu tööandjad on surnud, kuid nad elavad, minu kaudu.“

Brygge laiutas käsi ja vaatas jälle publiku poole. Kostis uus aplaus.

Tess suunas pilgu monitorile, millel, ta sai aru, näidati nüüd vaatajatele Annika, Maxi ja Sara nägusid, kelle mõrvarid oli neil õnnestunud nüüdseks kinni püüda. Ta osutas neile.

„Ma töötan nende inimeste heaks ja sadade teiste vähemtuntud ohvrite heaks, kes meil siin lõunapiirkonnas on olnud.“

Brygge noogutas.

„Tahate öelda, et teid ei huvita karvavõrdki teie ülemuste arvamus?“

Tess naeris.

„Nüüd tahate, et ma töötuks jääksin. Põhimõtteliselt küll, jah. Ja kui nad prooviksid muuta minu suhtumist või anda mulle teisi ülesandeid, lahkuksin samal päeval politseiametist.“

Vivi Brygge nägu lõi särama ja ta noogutas, ilmselgelt rahul Tessi mässulise vastusega.

„Nende sõnadega jätame tänase saatekülalisega hüvasti,“ lausub ta ning lõpetas saate.

Intervjuu oli läbi ja nüüd hakkasid jooksma tuttavad lõputiitrid. Tess astus lavalt maha ning hingas välja. Otsesaated nõudsid pingutust.

Korraks juurdles ta, kas oli üle piiri läinud. Seal diivanil istudes oli lihtne üleolev olla, järgmisel päeval koridoris kolleegide ja ülemustega kohtumine oli hoopis teine asi. Ent ta ei olnud öelnud midagi, mille eest ei suutnud seista, nad saavad loa ta välja visata, kui peaksid tema töö sisu muutma.

Vivi Brygge tuli tema juurde. Tess mõtles, kas peaks midagi Jenny Ramsviki juhtumi kohta ütleva. Aga nad ei olnud ju täpselt kokku leppinud, millest nad täna õhtul räägivad, Tess oli lihtsalt eeldanud, et Jenny-teema ei tõuse päevakorda. Selge see, et saate-toimetus jälgis ka teisi meediakanaleid ning eelmisel nädalal oli Palmqvist viidanud Kvällspostenis allikatele – mis iganes need nüüd olid –, mis andsid alust arvata, et Jenny-juhtum võidakse jälle päevakorda võtta.

„Aitäh järjekordse suurepärase esinemise eest,“ ütles Brygge.

Kanal oli pakkunud Tessile püsikülalise kohta kevadhooaja saadetes. Saates „Kümme juhtumit Tessiga“ saab ta rääkida nendest juhtumitest, mis teda kõige enam olid paelunud.

Tess oli veidi kõhelnud, sest eelkõige võttis see aega ära tema tegelikult töölt uurijana. Samas ei olnud ta rumal ja sai väga hästi aru, et populaarses Brygge sõus osalemine tuleks kasuks tema ja LJ-osakonna tulevikule.

Ta võttis mikrofoninupukese ära ja ta saadeti väljapääsu juurde. Toimetuses möödus ta Sebastianist, kes hoolitses saate Facebooki-lehe eest.

„Palju kommentaare ja küsimusi täna, kahju, et me ei jõudnud rohkem sisse võtta,“ ütles mees ning tõstis põidla.

Tess peatus.

„Peamiselt positiivsed, ma loodan.“

„Igatahes,“ vastas mees. „Supervõmm jälle hoos“, „Mõtlet, kui kõik politseinikud oleks sellised nagu Tess Hjalmarsson“. Kui nimetada ainult mõnda. Ainult üks tüüp kirjutab läbivalt halbu, agressiivseid kommentaare.“

Sebastian keris kommentaare ülespoole.

„Siin.“

Tess kummardus arvuti poole ja luges Sonny0925 kirjutatud kommentaari.

„Miks sa istud televisioonis ja ajad igasugust paska suust välja, selle asemel et juhtumitega tegeleda?“

Tess ohkas. Kui olla meedias ja silma paista, pidi olema valmis selleks, et alati leidub inimesi, kes sinus kahtlevad või sinust halvasti arvavad.

„Ma mäletan, et seesama tüüp kommenteeris ka eelmist saadet,“ lausus Sebastian.

„Mis tal siis öelda oli?“

Sebastian keris edasi ja paistis veidi piinlikkust tundvat.

„Midagi sellist, et paistab, et sa naudid teiste tragöödiatest rääkimist. Netis on nii palju hulle ja trolle.“

Tess noogutas.

„Kui nad vaid teaksid, kui vähe naudingut mulle igasugused kannatused pakuvad, mõtleksid nad vist teisiti.“

Tess läks trepist alla ja lahkus SVT majast. Kaugel tema taga paistis pimedas helendav Turning Torso.

Ta käivitas musta teenistus-Volvo ja sõitis parkimisplatsilt välja. Üle klappsilla sõites heitis ta tahavaatepeeglis pilgu Västra hamneni linnaosale. Tegelikult oleks ta pidanud koju minema, kastma terrassitaimi ja kontrollima, kas kõik on korras. Sellest pidi olema möödas vähemalt nädal, kui ta viimati seal käis. Aga see pidi veel paar päeva ootama. Palju rohkem meelitas teda mõte Österlenile suundumisest.

KOLMAPÄEV, 21. OKTOOBER

TESS VAATAS Sandrat, kes jooksis majas ringi, seljas must pintsak, olles valmis oma mõnepäevaseks tööks Helsingborgis. Imelik lausa, mõtles ta, et nende suhe võis tunduda nii iseenesest mõistetav, kuigi nende esimesest kohtingust oli möödas vähem kui aasta. Ja kohting polnud see üldse, öelgu Marie Erling mida tahes.

Mändide vahelt paistis tumehall meri. Pärast mõnepäevast tugevat puhumist oli idatuul veidi rahunenud. Aga veele nii lähedal, rannajoonest ainult kümnekond meetrit eemal, ei olnud meri kunagi vaikne. Gislövshammari väikeses lahes ümbritses neid pidev merekohin.

Tess vaatas üles vihmast raske taeva poole ning võpatas, kui Sandra tuli tema taha ning pani käed talle ümber.

„Mille peale sa mõtled?“

Tess tagurdas naisele lähemale, kuni tundis Sandra keha enda oma vastas.

„Ei millegi.“

„Inimene mõtleb alati millegi peale. Aga ...“

„Alati ei ole vaja sellest rääkida.“

„Täpselt.“

Tess ei saanud öelda, et ta mõtles sellele, kas tema ja Sandra hiljuti alanud suhte kohal on mingi needus. Kas varsti kõik kaob, lõppeb. Tess naeris tihemini, armastas rohkem ja kõndis läbi elu kergemate sammudega. Vahel tundus kõik liiga hea, et olla tõsi ja jätkuda samaviisi. Aga igal suhtel oli piir, millega see saab hakkama ja millega ei saa, ning viimasel ajal oli hakanud nende teele takistus kuhjuma: Sandra endise mehe ähvardused, kaugus Stockholmis elavatest lastest ja ülemusetöö, mis hetkel neelas peaaegu kogu aja.

„Ma pean poole tunni pärast minema hakkama,“ lausus Sandra vaikselt ja Tess tundis oma kaela vastas tema sooja hingeõhku.

Ta langetas pea ja lootis, et Sandra jätkab tema puudutamist samast kohast.

„Ma soovin, et sa ei peaks seda tegema.“

Hetkel elasid nad paralleelelusid oma autodes Österleni, Malmö ja Helsingborgi vahel. Ent kuigi Tess soovis, et neil oleks rohkem aega koos olla, meeldis talle mereäärses mustas majas ka üksi olla. Ta oli mitu aastat tahtnud Österlenil maja osta, aga tema majanduslik olukord polnud seda võimaldanud. Nüüd istus ta ikkagi siin ühes majas, mis oli osaliselt ostetud raha eest, mille Sandra sai pärast jõukast pastakatootjast Cliff Eddingust lahutamist. Just selle aspektiga hakkama saamist oli Tess keeruliseks pidanud. Aga siis oli ta selja sirgu ajanud ja kõhklused minema peletanud, otsustanud, et kui inimesed kohtuvad sellises eas, on vältimatu, et kummalgi on oma minevik.

„Muide, minu arust olid sa eile õhtul super hea,“ lausus Sandra. „Ma olen oma supervõmmi üle uhke.“

Tess krimpsutas veidi nägu.

„Ükski prohvet pole kuulus omal maal, sina peaksid seda kõige paremini teadma. Kahjuks ei olnud ma üldse valmis Jenny Ramsviki teema püstitamiseks.“

„Sa ei saa kõike kontrollida, isegi Tess Hjalmarsson ei saa sellega hakkama. Ma nägin, et su pilku tekkis jälle see tuluke, kui ta küsis nende juhtumite kohta, mida sa kunagi lahendada ei jõua. Südametunnistuse pilk.“

Sandra koputas talle õlale.

„Need õlad, need ei hoia ülal kogu maailma. On teisigi inimesi, kes sind selles aitavad. Ära seda unusta.“

Tess teadis, millele naine vihjas. Viimastel aastatel, kui päeva-korras oli olnud mitu suurt ja paljunõudvat mõrvajuhtumit, oli LJ-rühm nõudnud kogu tema tähelepanu ja pühendumist. Aga vanade lahendamata juhtumitega töötades oli see vältimatu. Vähe-malt siis, kui uurijal nagu tal on kõrged nõudmised tulemuse suhtes

ja ta pingutab selle nimel, et anda omastele mingi vastus. See oli nagu mingi maaniline kinnisidee otsida tühja anonüümset nägu, mille ta kavatseb ühel päeval täita näojoontega.

Ja eufooriatunne päeval, mil see nägu välja joonistus ... Siis kadus ka see võim, mida mees oli oma nähtamatuse kaudu omanud. Mees, sest tihti olid kurjategijad mehed, muutus lihast ja verest inimeseks.

Sandra seisis mureliku näoga köögilaua ääres ja luges midagi oma telefonist.

Tess läks tema juurde.

„Mis on?“

„Ah, ei midagi erilist.“

„Jäta. See oli jälle tema, jah?“

Sandra hoidis telefoni Tessi poole pööratult, et ta näeks eksmehe Cliff Eddingu saadetud sõnumit.

„See oli viimane piisk. Sa oled üks igavene vastutustundetü, kalk ja valelik madu. Aga lõpuks tasub see sulle kätte, seda ma luban.“

Tess vaatas Sandrale otsa.

„Kas see tuli praegu? Aga see ei ole ju okei, see on ju otsene ähvardus.“

Sandra raputas pead.

„Ma ei saa aru, kust kõik see viha tuleb. Mille ta lihtsalt välja sülitab ühes sõnumis teise järel. Kas see on kogu aeg kusagil pinna all peidus olnud? Ta teeb mida tahes, et lapsed minu vastu pöörata.“

Tess hoidis ikka veel telefoni käes ja nägi, kuidas read täitusid uuest mehe saadetud sõnumist. Ta avas selle.

„Sa muudkui vingerdad, me peame kohe rääkima. Kuna sa keeldud siia tulemast, pean mina sinna sõitma.“

Ta vaatas Sandrale otsa, murekorts laubal.

„Mida see tähendab? Kas ta kavatseb siia tulla ja mingi stseeni korraldada? Sa pead ta peatama.“

Sandra võttis telefoni tema käest ära.

„Need on tühipaljad ähvardused.“

„Kuidas sa saad selles kindel olla? Ma ei taha teda siia.“

Sandra kergitas kulme.

„Ja arvad, et mina tahan või?“

Kuigi Tess tunnistas seda vastumeelselt, sai ta väga hästi aru, mis faasis Cliff Edding parajasti oli. Ta ei tahtnud lahutust. Ja paistis, et nüüd jõudis talle kohale, kui lõplik kõik on. Temas kasvas paanika.

Ta mäletas, kuidas ta ise oli reageerinud, kui Angela ta maha jättis. Šokk, mis tekkis äkitselt, pärast mingit laadi enesepettust, milles ta püüdis endale sisendada, et küll kõik laabub. Häbitunne, mis oli tegelikult täiesti põhjendamatu. Paistis, et eksmees eksles šoki- ja eitusfaasi vahel ning otsis juhtunule seletust. Kuna ta ei suutnud aktsepteerida valusat vastust, et armastus sai läbi, ei leia ta seda seletust kunagi.

Kõik oli käänanud halvemuse poole paar nädalat tagasi, kui Sandra oli andnud mõista, et soovib, et lapsed prooviksid tema juurde Skånesse kolida. Igatsus nende järele kriipis hinge ning Lo ja Felix ise olid selle küsimuse tõstatanud. Selle peale oli Cliff Edding plahvatanud. Ja viimasel nädalal oli ta hakanud loopima ähvardusi, et proovib saada nende ainuhooldusõigust, mis oli sama ebatõenäoline stsenaarium, kui see oli ebameeldiv ähvardus.

Sandra sõnul märkas mees, et naise elus on keegi uus, ent ta ei teadnud, kes see on. Tess lootis, et põhjus, miks Sandra venitas nende suhtest rääkimisega, tulenes mehe agressiivsusest. Ja mitte sellest, mis ei oleks küll Sandra moodi, et ta ei suutnud nende suhte eest seista.

Sellal, kui Sandra jätkas pakkimist, mõtles Tess, et eksmehe ja laste ees salatsemine oli hakanud tunduma sellena, et teda üritati jälle kappi peita. Ja selle suhtes tundis ta kindlasti ebamugavust. Tess oli vältinud Sandralt küsimist, millal too järgmine kord Stockholmi sõidab, ta ei tahtnud, et naine sinna läheks. Samal ajal oli parem teada, kui et see tuli täieliku üllatusena.

„Midagi uut Stockholmi kohta?“

Sandra tuli uuesti elutuppa.

„Ei, ma pole jõudnud selle peale praegu mõelda. Aga varsti on ju sügisvaheaeg.“

„Ja sa kavatsed talle siis rääkida?“

Sandra istus diivaniservale.

„Jah, ma pean ju.“

„Aga sa ei taha eriti?“

„Ei, selge see, sa ju näed, kuidas ta käitub. Tähtis on vähemalt proovida see õigesti ajastada.“

Tess osutas telefonile.

„Mõtlet, kui selleks ei avanegi kunagi võimalust.“

Sandra ei vastanud, vaid hakkas midagi kotist otsima. Tess oli temalt varemgi küsinud, kas mees oli olnud tema suhtes abielu jooksul agressiivne ja kontrolliv. Võib-olla lausa vägivaldne? Aga seda ta eitas. Tessil oli veidi raske uskuda, et äkiline tulisus ja hullumeelsus mehe avaldustes oli tekkinud üleöö.

Ta otsustas kõneainet vahetada, nad ei näe nüüd mitu päeva, sest Sandralt oodati peaaegu ööpäevaringset töötamist ja ta pidi elama politsei teenistuskorteris. Tänu kindlalt allikalt saadud vihjele sai Helsingborgi politsei teada, et Lõuna-Ameerikast pärit hiiglasliku kokaiinilastiga kaubalaev oli teel Sundi väina poole. Ja nüüd taheti laevale Helsingborgist möödumise ajal peale tungida. Kui see kinni suudetakse pidada, on tegu suurima Skandinaavias konfiskeeritud kokaiinikogusega.

„Kas te arvate, et see tuleb homme sadamasse? Kaubalaev, ma mõtlen.“

Sandra tõstis pilgu.

„Kindlasti jääb see jälle hiljaks. Me saame selle ju lihtsalt ära oodata, igasugune muu tegevus oleks katastroof ja tühi töö. Meeskond on juba mitu päeva stardivalmis olnud ja see maksab määratud summasid.“

Sandra jooksis koridori midagi tooma.

Kõrgeimal, ülemuste tasandil, paistis, et nad on hetkel loobunud kodukontorist ja digitaalsetest kohtumistest. Veidi irooniline, mõtles Tess, et Sandra Edding oli veel kaks aastat tagasi Malmö politseijaoskonna asedirektor ning ähvardas LJ-rühma kinni panna ja Tessi enda Helsingborgi üle viia. Selle asemel oli Sandra ise sinna kolinud, kui Per Jöns läks tagasi Malmö raskete kuritegude

osakonna ülemuseks. Nüüd ei pidanud nad vähemalt enam koos töötama, kuigi praeguseks oli enamikule nende suhe teada. „Rootsi kõige halvemini hoitud riigisaladus“, nagu kolleeg Marie Erling ütles, kui seda mustvalgel nägi.

Tess kõõritas diivanilaua poole, kus osa Jenny-uurimisest oli kõrges paberivirnas. Ta mõtles, kas jaksaks selle enne ülekuulamisi uuesti läbi käia. Eile oli tööpäev pärast otsesaadet pikale veninud ja väsimus oli tal terve päeva kehas istunud. Palmqvisti ja Brygge allikatel oli olnud õigus ning mõne hetke pärast pidi ta koos Marie Erlinguga kohtuma Jenny ema Solveigiga Baskemöllas. Tess üritas suruda alla naise lootusi, et nad saavad juhtumit uurima hakata, aga Solveig tahtis kokku saada ning vahepeal värskeid uudiseid kuulda.

Nutitelefon pinises ja vibreeris diivanilaul. Tess võttis selle kätte ning luges Kvällsposteni tõukesõnumit.

„Uus süütamiskahtlusega tulekahju Österlenil. 40-aastane naine põles Smedstorpis sisse. Politsei uurib võimalikke seoseid varasemate tulekahjudega.“

„Veel üks,“ lausub Tess. „Kolm tulekahjut ja neli surnut vähem kui nelja kuuga siin Österlenil, kas see võib tõesti olla juhus?“

Ta luges kõva häälega artiklist ette, mida Ystadi kolleeg Kerstin Jacobsson on öelnud, nüüd hoiatas ta selle eest, et Österleni olukord hakkab pingeliseks muutuma. Kõik tulekahjud olid kulgenud väga kiiresti ja just seetõttu oli alust kahtlustada, et need olid ettekavatsetud. Tuleohtlike vedelike leiud kinnitasid seda teooriat.

Sandra veeretaskohvri esikusse.

„Ma kuulsin eile poes inimesi sellest rääkimas,“ ütles ta. „Ystadil on veel teie abi vaja, võid sellega arvestada.“

Tess lootis, et Sandra eksib, ning läks tema järel esikusse.

Trepil suudles ta Sandrat ja lasi tal vastumeelselt minna. Niiske sügisodu tungis puitmajja ja kaminas praksus tuli, kui ta ukse enda järel kinni pani. Oktoober oli juba täies hoos, ent veel eelmisel nädalal oli neil vananaistesuvi ning Tess oli mitu hommikut järjest jääkülmas Läänemeres supelnud. Nüüd tundusid sellised päevad nukralt kaugeks jäänud.

TESS PANI KAMINASSE veel ühe halu, tuli kuumutas põski, kui kuiv halg tuld võttis ja leegitsema löi. Hommikune vihm krabistas vastu aknaid ning ta läks tagasi esikusse ja vilistas Chillile.

Lõpuks pidi ta ilma suhtes tundliku koera diivanilt maha tõstma. „Tule nüüd, laiskvorst.“

Mõnikord, eriti pärast kahte viimast suurt juhtumit, ta imestas, et oli suutnud Chilli pärast eelmisest naissõbrast Elenist lahku minekut endale võtta. Et ta oli sõitnud Kopenhaagenisse viljatuskliinikusse ning proovinud omal käel lapsi saada, tundus nüüd täiesti arusaamatuna. Kuigi sellest polnud veel möödas rohkem kui üks aasta, tundus see täiesti teise eluna. Nüüd oli ta otsustanud leppida oma saatusega ning riputada lapseigatsuse varna. Aastad tiksusid omasoodu, aga ta oli vähemalt proovinud.

Tess pani oma sinise vihmamantli selga ja avas välisukse, samal ajal nägi ta, kuidas ühe hõbedakarva auto tagaosa mööda teed eemale libises. Ta läks värava juurde ja vaatas autole järele. Huvitav, kas see oli sama auto, mida ta oli näinud viimasel nädalal kaks korda varemgi? Gislövshammar oli väike ja siin oli lihtne hoida piirkonnas liikujatel silma peal. Pealegi oli tema ja Sandra maja teel eelviimane ning viimases majas elaval naabril, veidrikul Ricky Nilemanil ei olnud Audit ning külalisi käis tal harva.

Ta tegi tiiru ümber musta puitmaja, Chilli tihedalt kannul. Väikese – Österleni kõige väiksema – kaluriküla majad seisid piskese, kahekümnest majast koosneva valge kobarana piki Branteviki ja Skillinge vahelist rannalõiku. Sandra oli kohe jaol, kui äsja valminud maja müügile ilmus ja õnneks enne, kui pandeemia oli jõudnud Österleni majade hindu veelgi kergitada. Asukoht oli hea, teispool Skånet asuvasse Malmö politseimajja oli nagu mujalegi maakonnas tubli tund autosõitu.

Tessi haaras tuuleiil, kui ta rannale jõudis. Loodus Läänemere ääres oli brutaalne ja jõuline ja tegelikult oli imekspandav, kuidas tal oli õnnestunud kolida ühest rekordtuulisest kohast, Malmö

Västra hamneni linnajaost, siia. Ranna ääres olid mõned lihtsad paadid, mille taha Chilli kadus. Siis nägi Tess, kuidas koer jooksis neeme poole, kus tal oli kombeks paekivide juures juua riimveelist merevett.

Ta kõndis edasi kiltkivise ranna poole, kus seisis kõrge raudraam, vana optilise telegraafi jäänuk. Seal istus ta maha ja vaatas Läänemerele ning hingas sisse mereadrulõhnalist niisket õhku. Meri kobrutas ja mühises, murdlained paistsid veepinnal valgete joontena. Veepinna all olid peidus ümmargused kivid vanast kivimurrust, mis kunagi neemel oli tegutsenud.

See aeg oli piiratud, seda ta teadis. Tasapisi, kui tuul lõõskab idast veel suurema jõuga ja must pimedus vallutab Österleni, muutub pendeldamine liiga keeruliseks ja arvatavasti veedavad nad Sandraga rohkem aega jälle Malmös. Koroonapandeemia ajal olid mitmed uurijad töötanud poole kohaga kodus. Arvestades ressursinappust, eelistas politseijuhatus kindlat ebakindlale ega tahtnud riskida mingi nakkuspuhanguga, mis oleks töötajate arvu veelgi kahandanud.

Tess vilistas Chillile, ent ei näinud teda kusagil ja sai aru, et küllap on ta tühjade majade vahele hiilinud. Kui koer ei tulnud, libistas ta pilguga üle heinamaa, vaatas paadikuuride poole eemal teise neeme peal. Äkki läks koer sinna? Gislabodeniks kutsutav kuur oli lihtne ning aastaid meretormide ja soolase vee käes seismisest kulunud. Kuuri ees olid kõrged kalavõrgupostid, selle taga, veidi kaugemal niidul, sõi käputäis valgeid lehmi rohtu.

Ta hakkas teise neeme poole minema, kuid ei jõudnud kaugemale kui mõned meetrid, kui kuulis seljatagant juba tuttavat käpamüdinat.

„Kus sa olid?“

Chilli paistis häbenevat ja pöörast pea teises suunas. Tess kumardus ning pani koera rihma otsa, samal ajal kuulis ta kõrge pöögi poolt kivimüüri ääres krabinat, just sealt, kust koer oli äsja välja jooksnud.

Tess pööras ringi ja tal tekkis tunne, et keegi seisab ja vaatab teda. Ta kohtas oma jalutuskäikude ja jooksuringide ajal siin harva

kedagi teist. Alles järgmisel nädalavahetusel, pühakutepäeval, pidi küla jälle rahvast täituma hakkama. Ta läks kiviaia juurde ja vaatas metsasalu poole, ent ei näinud midagi huvitavat kui kivikuhilat ja lehehunnikut.

Ülalpool asuvalt teelt kostis paari auto mootorimüra. Tessil tuli jälle meelde hõbedane Audi. Ta pööras ringi ja hakkas tagasi maja poole minema. Cliff Eddingu ähvardavad sõnumid vasardasid tal ikka veel kuklas. Mingil viisil oli mehel õnnestunud panna teda ennast süüdi tundma, kuigi ta polnud midagi valesti teinud. See tunne oli uus, Tess ei olnud „võtnud“ kellegi teise naist või elukaaslast, ei nüüd ega ka varem, kuigi mehel õnnestus asjast selline pilt maalida. Pealegi oli Sandral Tessiga kohtudes lahutus pooleli ja tal oli täielik õigus oma eluga edasi minna. Aga Cliff Edding ilmselt nii ei arvanud, tema paistis arvavat, et on ikka veel oma eksnaise omanik.

Kas mees tõesti alandaks ennast ja tuleks siia, nende kõrvalisse lahte? Ja sellisel juhul vaevalt ta Sandraga kohtuks, sest tema on ju Helsingborgis.

Uksele tuleks vastu Tess. Ja kuidas mees siis reageeriks? Majas, mis on pealegi ostenud mehe pärandiks saadud rahaga?